

εἰς ὁ ἐλάττωσον πρὸς ἐν τῇ οὐσίᾳ, καὶ τῇ οὐσίᾳ Α τον. τὸ μὴ γὰρ ἀφ᾽ ὅρου, ἀεὶ δυοῖν. ὅρου ἢ δὲ συμβαλλομένων πρὸς αὐτὸ λέγεται ὁμοίως δὲ καὶ ὅπῃ τῆδ' ἀλλαν. οὐδὲ τὸ ἐν γραμμῇ ἐλάττωσον πρὸς Γραμμῆν συβαλλομένην ἔσται. ὥστε οὐχ ἀπόσει τὸ ἐλάττωσον ὅπῃ τὸ μὴ ἂν ἐν τῇ οὐσίᾳ, μὴ ἔστ' ἥδ' ἐν τῇ οὐσίᾳ ἐλάττωσον. ὁμοίως δὲ καὶ ὅπῃ τῆδ' ἀλλαν. ἐνδέχεται γὰρ αὐτῷ γραμμῆν καὶ αὐτῷ ἔῃ. καὶ ἔσται καὶ ταύτῃ αὐληθὲς εἰπεῖν ὅπῃ τὸ ἐν γραμμῇ ἐλάττωσον, ὅπῃ καὶ ἔστιν ἡ στιγμὴ ἀφ᾽ ὅρου ἀδιαφρε-

στιγμῇ, καὶ μιᾶς γραμμῆς ὅρου ὅστιν. ἔπῃ, ἢ μὴ, πῆρας, ἢ δὲ, διαίρεσις μέλλον. ἔπῃ, ἢ γραμμῇ καὶ τὸ ὅπῃ πῆσον, ἀφ᾽ ὅρου ἔσονται ἀνάλογον γὰρ ἔχουσιν ὅπῃ τὸ ἀφ᾽ ὅρου διάφορον πῶς ὅστιν. διὸ καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἐποίησε, διὸ δὲ ὀρθῶς. ἢ δὲ στιγμῇ καὶ τὸ ἐν τοῖς ἀκινήτοις. ἔπῃ οὐδεὶς ἔχει ἀπειρα ἀφ᾽ ὅρου ἐν τῇ σωματι ἢ τῇ χειρὶ, στιγμῆς δὲ ἀπειρεσις. ἔπῃ λείπου ἀφ᾽ ὅρου Β ἢ ἐστιν, οὐδὲ ἔχει στιγμῆς δὲ ἔχει.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΧΥΜΕ-
ΕΙΟΥ, ὡς φάσι πνευ, εἰς τὰ τῷ ἀει-
στοτέλοις περὶ ἀτόμων γραμ-
μῶν παράφρασις.

IN ARISTOTELIS
LIBRUM DE INSECABI-
libus lineis Commen-
tarius.

Iacobo Scekchio interprete.
CAPVT I.

ΤΟΥΤΟΥ Παρμενίδου λέγοντος ἐν τῷ ὄν, καὶ τὸ παρὰ τὸ ὄν οὐδὲν, ὡς μὴ ὄν, ἵνα μὴ πολλὰ λέγων, εἰσάξει καὶ τὸ μὴ ὄν, (παῖτα γὰρ φησι, τὰ ὄντα, καὶ τὸ ὄντα, ἐν ὅσῃ πολλὰ δὲ ἀεὶ εἶναι, εἰ καὶ τὸ ἔπῃρον τῷ ὄντος, καὶ παρὰ τὸ ὄν, τὸ μὴ ἂν δηλονότι ὅστιν καὶ ἄλλως δὲ, ἵνα μὴ καὶ τὸ κενὸν εἰσαχθῆ, τὸ τὰ πολλὰ διορίζον, ὃ δὴ καὶ ἐκ τῶ πῶρος πρὸς τὸ ἔστιν) οἱ ἀμφὶ Ξενοκράτιον καὶ Πλάτωνα, ἐν ἐξιδόσων τῷ λόγῳ, καὶ τοῖς ταῖς διχότομιαις, καὶ ταῖς ἐπ' ἀπειρον διαίρεσις τῶ ὄντος εἰσαγωγῆς, ὡς αὐτὸ ἐν δειχθῆ εἰν πολλὰ, καὶ οὐ κω-
Ε ρῆσις ἐν εἰν τὸ ὄν, εἰ διαίρετον εἶναι, ὡς Παρμενίδου εἰρηρῆζετο, καὶ σὺν αὐτῷ Ζυλιῶν, ἀναρῶν τὰ πολλὰ, ὡς ὅστιν μεθεῖν ἐν τῷ Πλατωνικοῦ Παρμενίδου. τοῖς τοιοῦτοις ὡς οἱ ἀμφὶ Ξενοκράτιον καὶ Πλάτωνα ἀντιπείνοντες, ἀδιαφρετα ἐποιοῦν μετέδῃ, ὡν καὶ τὸ ὄν ἐκείνο ἐπί-
Ε δομῶ, ὡς ἔῃ καὶ ἐν, καὶ ἀδιαφρετον. ὁ τοῖνυν φιλόσοφος ὅπῃ οὐ δυνάτ' ἔῃ μέγας ἀδιαφρετον, ἀλλ' εἰς ἀπειρα διαίρετον, πολλὰ ἴσως ἢδ' αὐτῷ λόγον ἐπακέρουσαν, ἢ χαλεπὸν λέ-
Ε γων καὶ τὸ ταῖς ἀτόμοις γραμμῆς ἀναρῶν νικί, Xenocraticque assenti essent incogitantur admodum, his argumentis fide-
Ε mitterent. Aristoteles certè cum multis in libris hanc opinionem refellit, quòd scilicet insecabiles nullæ sunt magnitudines, sed diuidi omnes sine exceptione pos-
Ε se, vt in tertio φυσικῶν libro, cum inquit, non difficile admodum esse lineas insecabiles

Ε Vm Parmenides ens vnum, & excepto ente reliquorum nihil esse, vt que non entia ritè appella-
Ε lari possint, disputando asseret, eò videtur in hac sententia perstitisse, ne si ens multa concederet existere, ipsum quoque non ens, in rerum naturam induceret. Ita enim ait, omnia, quæ sunt, quoad esse dicuntur, vnum sunt, cum in ea ratione, qua ens dicuntur, conueniant : multa verò essent, & non ens vnum, siquidem aliud quiddam, quàm ens, de his prædicaretur : atqui ab ente aliud, diuersumque nihil est, excepto non ente. Ipsum igitur non ens existere oportet, si præter ens aliud quiddam esse dicatur. Quam ob rem ens cum ratio eius sit vna, ita de cæteris prædicabitur, vt causa ipsius omnia vnum quiddam (ens scilicet) existimentur, cum excludo ente nihil neque esse, neque cogitari possit. Proinde quò vacuum in rerum naturam ne induceretur, quod re vera non est ens, multitudinem, ac numerositatem rerum inficari maluerunt. Quòd enim entia discernentur, vacuum à physiologis, præsertim verò Pythagoricis, inducebatur antiquitus. Atque istius quidem hominis opinionis cum Platonico quidem admodum, his argumentis fide-
Ε mitterent. Aristoteles certè cum multis in libris hanc opinionem refellit, quòd scilicet insecabiles nullæ sunt magnitudines, sed diuidi omnes sine exceptione pos-
Ε se, vt in tertio φυσικῶν libro, cum inquit, non difficile admodum esse lineas insecabiles